

UOHSX00K8U8G

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0135/2024/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-35869/2024/162

Brno 20. 9. 2024

V řízení o rozkladu ze dne 7. 8. 2024 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 8. 8. 2024 navrhovatelem –

- **Agentura POZITIF s. r. o.**, IČO 62906224, se sídlem Do Čertous 2622/14, 193 00 Praha,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0414/2024/VZ, č. j. ÚOHS-28456/2024/510 ze dne 24. 7. 2024 vydanému ve správním řízení zahájeném dne 20. 5. 2024 na návrh navrhovatele na přezkoumání úkonů zadavatele –

- **Česká republika - Záchranný útvar Hasičského záchranného sboru České republiky**, IČO 75152304, se sídlem Opavská 771/29, 748 01 Hlučín,

učiněných v otevřeném řízení zahájeném za účelem uzavření rámcové dohody „Rámcová dohoda o provádění výcviku v rámci projektu Profesionalizace řidičů Hasičského záchranného sboru České republiky“, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 27. 3. 2024 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 28. 3. 2024 pod ev. č. Z2024-013307 ve znění pozdějších oprav,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) a § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 90 odst. 5 téhož zákona a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0414/2024/VZ, č. j. ÚOHS-28456/2024/510 ze dne 24. 7. 2024

potvrzují

a podaný rozklad

zamítám.

ODŮVODNĚNÍ

I. Průběh zadávacího řízení a správního řízení

1. Zadavatel – Česká republika - Záchraný útvar Hasičského záchranného sboru České republiky, IČO 75152304, se sídlem Opavská 771/29, 748 01 Hlučín (dále jen „**zadavatel**“) – zahájil jako veřejný zadavatel dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“), dne 27. 3. 2024 za účelem uzavření rámcové dohody „Rámcová dohoda o provádění výcviku v rámci projektu Profesionalizace řidičů Hasičského záchranného sboru České republiky“ otevřené řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 27. 3. 2024 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 28. 3. 2024 pod ev. č. Z2024-013307 ve znění pozdějších oprav (dále jen „**veřejná zakázka**“).
2. Dne 26. 4. 2024 podal navrhovatel - Agentura POZITIF s. r. o., IČO 62906224, se sídlem Do Čertous 2622/14, 193 00 Praha (dále jen „**navrhovatel**“) námitky proti zadávacím podmínkám (dále jen „**námítky**“), jež byly zadavateli doručeny téhož dne.
3. Zadavatel rozhodnutím ze dne 7. 5. 2024 (dále jen „**rozhodnutí o námitkách**“), které bylo navrhovateli doručeno téhož dne, námitkám navrhovatele nevyhověl a tyto odmítl. Vzhledem k tomu, že navrhovatel považoval uvedené rozhodnutí zadavatele za učiněné v rozporu se zákonem, podal k Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (dále jen „**návrh**“). Návrh ze dne 20. 5. 2024 Úřad obdržel téhož dne.
4. V podaném návrhu navrhovatel namítal, že zadavatel stanovil zadávací podmínky v rozporu s § 6 a § 36 odst. 1 zákona, a to omezením počtu přípustných lokalit v důsledku stanovení maximální dojezdové vzdálenosti od Hlučína. Současně namítal, že k omezení pouze na jednu lokalitu není dán oprávněný důvod, přičemž tímto omezením došlo k tomu, že požadavek zadavatele splňuje pouze jediný dodavatel. Současně za neodůvodněný a diskriminační navrhovatel považuje požadavek zadavatele na zařízení na simulaci smyku kyvnou deskou, což dle navrhovatele vylučuje ty dodavatele, kteří disponují kluznou plochou a opět zvýhodňuje

jediného dodavatele, který je v souhrnu schopen nastavené požadavky splnit. Navrhovatel tak má za to, že zadavatel takto stanovil bezdůvodnou překážku hospodářské soutěže, a navíc porušil zásadu podpory inovací dle § 6 zákona.

II. Napadené rozhodnutí

5. Dne 24. 7. 2024 vydal Úřad rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0414/2024/VZ, č. j. ÚOHS-28456/2024/510 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
6. Napadeným rozhodnutím Úřad rozhodl tak, že návrh navrhovatele se podle ustanovení § 265 písm. a) zákona, zamítá, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření.
7. Úřad po provedeném posouzení věci dospěl k závěru, že námitky obsažené v podaném návrhu nejsou důvodné. Úřad tak neshledal nastavené zadávací podmínky za rozporné se zákonem.

III. Rozklad navrhovatele

8. Dne 8. 8. 2024 obdržel Úřad proti napadenému rozhodnutí rozklad navrhovatele ze dne 7. 8. 2024. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo zadavateli i navrhovateli doručeno dne 24. 7. 2024. Rozklad byl tedy podán v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu navrhovatele

9. Navrhovatel v podaném rozkladu předně uvedl, že trvá na své předchozí argumentaci vznesené v průběhu zadávacího řízení i v průběhu správního řízení, přičemž nesouhlasí se závěry uvedenými v rozhodnutí Úřadu, a proto podává svůj rozklad.
10. Navrhovatel na začátku podaného rozkladu vznášel hodnotové soudy a pokládal otázky, které však svým obsahem směřují spíše k expresivnímu vyjádření nesouhlasu s posouzením, které provedl Úřad, než že by se jednalo o způsobilé rozkladové námitky.
11. Rozkladové námitky v meritu věci následně navrhovatel směřoval do tří oblastí:
 - a. navázání místa plnění na Hlučín,
 - b. požadavek na dojezdovou vzdálenost do místa plnění,
 - c. požadavek na kyvnou desku.
12. K navázání místa plnění na Hlučín navrhovatel namítal, že zadavatel účelově vytvořil okolnosti, které předmět plnění nasměrovaly pouze k jedinému dodavateli, přičemž Úřad se touto okolností nijak nezabýval. Dle navrhovatele zadavateli nic nebránilo, aby techniku dislokoval kdekoliv jinde, aby byla zajištěna hospodářská soutěž. Navrhovatel namítá, že zadavatel mohl a měl rozdělit veřejnou zakázku na části, namísto toho vytvořil podmínky pro vítězství jednoho konkrétního dodavatele. Takové jednání je přitom v rozporu s rozhodovací praxí Úřadu a správních soudů. Dle navrhovatele je zadání veřejné zakázky předem známému, konkrétnímu dodavateli přípustné pouze za splnění podmínek pro realizaci jednacích řízení bez uveřejnění dle § 63 a násl. zákona.
13. Navrhovatel v podaném rozkladu dále vytýkal Úřadu, že odmítl posoudit tzv. akt řízení „z vyšších míst“, kterým zadavatel dle navrhovatele „ospravedlňuje“ svůj postup v rámci projednávané veřejné zakázky. Zadavatel je však zodpovědný za své jednání a jestliže

zadavatel svým jednáním způsobil situaci, kdy nezákonně existuje pouze jediný relevantní dodavatel, nelze jeho jednání aprobovat.

14. Navrhovatel dále namítal, že polygon v Ostravě není pro výcvik vozidel bezpečný a že v důsledku toho je nezbytné před samotným výcvikem instalovat ochranné pomůcky a opatření, protože zastaralé technické vybavení polygonu, a to konkrétně i klíčová kyvná deska, představuje např. riziko převrácení. Navrhovatel má za to, že pokud by výcvik probíhal na jiných (modernějších a bezpečnějších) polygonech, zřejmě by nebyla potřeba speciální úprava vozidel a nebyl by potřeba specializovaný personál, jak obhájí zadavatel. V tomto směru pak navrhovatel namítá, že rozhodnutí Úřadu vykazuje vadu nepřezkoumatelnosti a je založeno na neúplně zjištěném skutkovém stavu.
15. K omezení dojezdové vzdálenosti na 60 minut od Hlučína navrhovatel namítá, že jde o požadavek, který nelze považovat za odůvodněný, a proto nemůže být považován ani za zákonný. Zadavatel svůj nezákonný postup při stanovení zadávacích podmínek opírá o opatření Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky (dále jen „GŘ HZS ČR“), což lze považovat za klíčový diskriminační prvek, protože takto byly vyloučeny všechny polygony ve větší vzdálenosti, včetně polygonu v Polsku.
16. Dle názoru navrhovatele při stanovení dojezdového času nelze opomenout vedlejší činnosti, které bezesporu také zaberou určitý čas. Dle navrhovatele zadavatel záměrně přehlíží skutkové okolnosti, které mohou hrát významnou roli v (ne)naplnění jeho požadavku na dojezdovou vzdálenost, stejně jako požadavku stanoveného opatřením GŘ. K tomu navrhovatel poukazuje na vydání opatření GŘ pouhých pět dní před zahájením zadávacího řízení. Touto optikou se jeví vydání opatření GŘ jako účelové a záměrně omezující hospodářskou soutěž ve prospěch konkrétního dodavatele.
17. Navrhovatel dále odkázal na to, že zadavatel vypisoval zadávací řízení na téměř totožnou veřejnou zakázku cca rok před vypsáním tohoto zadávacího řízení na veřejnou zakázku, kde však absentoval požadavek na dojezdovou vzdálenost z místa plnění do Hlučína v podobě 60 (120) minut. Zadavatel tehdy formuloval své potřeby jiným způsobem. Nečekaná změna těchto zadávacích podmínek s odkazem na nově (účelově) vydané opatření GŘ je pak minimálně důvodem pro zvýšenou kontrolu ze strany Úřadu.
18. K požadavku kyvné desky navrhovatel odkázal na obsah podaných námitek, v nichž se vymezoval proti tomuto požadavku zadavatele s tím, že kyvná deska je pouze jedním z několika způsobů, jak na polygonu simulovat smyk nákladního vozidla, přičemž se fakticky jedná o náhražku simulace smyku při jízdě z kopce, a to navíc náhražku zastaralou. Za nesprávnou a nepřípustnou označil argumentaci Úřadu v bodu 69 napadeného rozhodnutí. Současně se dle navrhovatele Úřad nevypořádal s tím, že zadavatel měl připustit i variantní splnění zadávacích podmínek, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Navrhovatel k tomu dále namítá, že Úřad pochybil, pokud mimo zásadu koncentrace řízení připustil novou argumentaci zadavatele, která se ukázala být „vítězná“.

Závěr rozkladu

19. Navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

20. Dne 15. 8. 2024 bylo Úřadu doručeno vyjádření zadavatele k podanému rozkladu.
21. Zadavatel ve svém vyjádření uvedl, že navrhovatel vznáší pouhou polemiku se závěry Úřadu a rovněž s odůvodněním zadavatele, kterého se mu dostalo prostřednictvím rozhodnutí o námitkách, přičemž všechny námitky navrhovatele byly jak ze strany zadavatele, tak i ze strany Úřadu zcela vypořádány. Zadavatel se v podrobnostech vyjádřil k některým dílčím aspektům námitek navrhovatele pro uvedení na pravou míru fungování zadavatele a HZS ČR, o nichž má zadavatel za to, že je navrhovatel účelovým způsobem dezinterpretuje.
22. Závěrem svého vyjádření zadavatel navrhl, aby předseda Úřadu podaný rozklad zamítl, neboť námitky navrhovatele nelze považovat za důvodné.

IV. Řízení o rozkladu

23. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

24. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech, byl podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dále byla přezkoumána rovněž správnost napadeného rozhodnutí, ta však toliko v rozsahu námitek rozkladu. S přihlédnutím k návrhu rozkladové komise byl přijat následující závěr.
25. Úřad napadeným rozhodnutím rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí o rozkladu jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

V. K právnímu posouzení daného případu

26. Nejprve je třeba uvést, že námitky, které navrhovatel vznesl v podaném rozkladu v zásadě opakují námitky, které navrhovatel vznesl již v podaných námitkách zadavateli. O tom svědčí i formulace v podaném rozkladu, kde navrhovatel spíše než nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí rozporuje argumentaci zadavatele, která byla obsažena v rozhodnutí o námitkách. Námitky, které by pak směřovaly přímo proti posouzení provedeném Úřadem, se tak prakticky omezují pouze na několik konkrétních bodů, v nichž navrhovatel Úřadu vytýká, že buď věc neposoudil dostatečně, nebo zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností, případně, že převzal argumentaci zadavatele, aniž by ji blíže zkoumal. Byť jsou však rozkladové námitky ze strany navrhovatele vzneseny spíše povšechným způsobem, je možné identifikovat hlavní okruhy námitek, se kterými bude dále v tomto rozhodnutí pracováno.
27. Než však bude přistoupeno k vypořádání jednotlivých námitek, je nutné vymezit skutkovou okolnost, která mezi účastníky není sporná a kterou stejným způsobem identifikoval i sám Úřad. Tou okolností je, že zadávací podmínky stanovené zadavatelem omezily hospodářskou soutěž.

28. Jak již správně uvedl Úřad v napadeném rozhodnutí, konkrétně v jeho bodech 48 a násl., předmětem posouzení ze strany Úřadu tedy nebylo to, zda zadavatelem nastavené podmínky vytvořily překážky hospodářské soutěži, ale to, zda nebyly takto nastaveny bezdůvodně či nevytvořily neodůvodněnou výhodu některému z dodatelů. Úřad k tomu v napadeném rozhodnutí odkázal na závěry relevantní judikatury, přičemž vyslovil základní premisu, že takové překážky, které jsou odůvodněné objektivními či oprávněnými potřebami zadavatele, nepředstavují tzv. bezdůvodné překážky, a proto je třeba takové považovat za souladné se zákonem. Ze stejného úhlu pohledu byly v řízení o rozkladu přezkoumány i rozkladové námitky navrhovatele a obsah napadeného rozhodnutí. K tomu je v podrobnostech k jednotlivým rozkladovým námitkám pojednáno dále v tomto rozhodnutí.

K námitkám proti stanovení požadavku na místo plnění (Hlučín)

29. První okruh námitek navrhovatele směřoval k tomu, že Úřad ani zadavatel před ním se nezabývali tím, z jakého důvodu byla vyčleněná technika svěřena do výlučné dispozice zadavatele a proč tuto techniku nebylo možné dislokovat jinde v ČR. Navrhovatel tento postup ze strany zadavatele považuje za účelový. K tomu navrhovatel odkázal na organizační strukturu zadavatele, která se neomezuje pouze na Hlučín (kde jsou umístěny dvě roty), nýbrž zahrnuje další dvě roty ve Zbirohu a Jihlavě. Dle navrhovatele tedy zadavateli nic nebránilo, aby techniku dislokoval kdekoliv jinde, aby byla zajištěna hospodářská soutěž.

30. Byť navrhovatel v podaném návrhu dovozoval, že diskriminačnost a nezákonnost zadávacích podmínek vychází z rozhodnutí o umístění výcvikové techniky do sídla zadavatele, následně dovedl svoji argumentaci k tomu, že zadavateli nic nebránilo v tom, aby příslušnou techniku dislokoval i jinam a veřejnou zakázku zadal pro různá místa.

31. Bylo tedy třeba prvotně posoudit, co vlastně navrhovatel touto námitkou sledoval. Úřad po posouzení dospěl k závěru, že navrhovatel fakticky namítá, že zadavatel mohl a také měl rozdělit veřejnou zakázku na části tak, aby výcvik mohl probíhat na více místech ve způsobu regionálního rozdělení. Tedy, že se navrhovatel domáhal toho, aby Úřad posoudil postup zadavatele jako rozporný se zákonem, pokud veřejnou zakázku nerozdělil na části. Touto částí námitek se Úřad zabýval v bodech 62 až 63 napadeného rozhodnutí, kde navrhovateli vysvětlil důvody, pro které nelze jeho námitku považovat za důvodnou. Tím nosným důvodem byla dle Úřadu skutečnost, že § 35 zákona zadavatelům stanovuje možnost, a nikoliv povinnost rozdělit veřejnou zakázku na části, přičemž k tomu odkázal i na příslušnou judikaturu Krajského soudu v Brně. Konkrétně pak k této problematice Úřad uzavřel, že s ohledem na specifika každého případu je nutné vždy nejprve posoudit, zda rozdělení veřejné zakázky je objektivně možné, jakož i to, zda by rozdělení nebylo v rozporu s oprávněnými a odůvodněnými potřebami zadavatele. S ohledem na skutečnost, že v napadeném rozhodnutí Úřad již v části předcházející vypořádání této námitek dospěl k závěru o objektivnosti potřeby zadavatele ve stanovení dojezdového času do sídla zadavatele, konstatoval, že nerozdělení veřejné zakázky bylo odůvodněno objektivními potřebami zadavatele (resp. rozdělení veřejné zakázky na části by bylo v přímém rozporu s oprávněnými a odůvodněnými potřebami zadavatele), a nebylo tak nutné se dále zabývat otázkou, zda šlo veřejnou zakázku objektivně rozdělit na části.

32. Navrhovatel nyní v podaném rozkladu zdůrazňuje v první řadě tu část své návrhové námitek, která navázala místo plnění na sídlo zadavatele, přičemž Úřadu vytýká, že se touto nezabýval

odděleně, tedy z podstaty toho, proč vůbec zadavatel umístil výcvikovou techniku do svého sídla.

33. Úřad se s těmito otázkami vypořádal v bodě 59 napadeného rozhodnutí. Tam uvedené úvahy lze považovat za racionální, podložené a srozumitelné. Nadto lze dodat, že zadavatel při umístění techniky využil své vlastnické právo na dispozici s majetkem a dle svého rozhodnutí jej umístil do svého sídla. Je současně zřejmé, že na umístění této techniky navazuje zadávací podmínka stanovující dojezdový čas do toho místa. Byť tedy lze dospět k závěru, že samotný úkon dislokace příslušné techniky do místa sídla zadavatele (čímž došlo přeneseně k určení místa plnění) sama o sobě nepředstavuje podmínku, která by kladla překážku hospodářské soutěži a neměla by být předmětem samostatného přezkoumání, bude tato v rámci zachování principu dobré správy přezkoumána v řízení o rozkladu.
34. Předně je k námitce účelovosti dislokace techniky třeba uvést, že sídlo zadavatele bylo určeno historickými souvislostmi a podmínkami, za kterých byl zadavatel zřízen zákonem č. 260/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 238/2000 Sb. o Hasičském záchranném sboru České republiky ve znění pozdějších předpisů. Jak vyplývá z veřejně dostupných informací,¹ byl zadavatel postupně transformován reorganizací armádních záchranných útvarů, které byly umístěny právě v Hlučíně, a to od roku 2007, kdy zde byl umístěn záchranný prapor (do té doby v rámci Armády ČR), který byl převeden pod působnost HZS ČR. S účinností od 1. 1. 2009 pak na základě výše uvedeného zákona vznikl zadavatel jako ZÚ HZS ČR, který převzal veškeré hmotné i lidské zdroje umístěné v Hlučíně. Je tedy nepochybné, že na samotné skutečnosti, že zadavatel má své sídlo v Hlučíně a že dle svého rozhodnutí do svého sídla umísťuje i svůj majetek, tedy nelze spatřovat *a priori* žádné účelové jednání. Ostatně navrhovatel v podaném návrhu ani v podaném rozkladu k tomuto svému tvrzení nepřináší žádné konkrétní důkazy, ze kterých by jím tvrzená účelovost měla vyplývat. Předmětem posouzení tedy může být pouze to, zda „požadavek“ zadavatele vyplývá z odůvodněných potřeb zadavatele, a to v rozsahu, v jakém je na druhé straně napadán a zpochybňován námitkami navrhovatele.
35. K důvodnosti stanovení místa plnění v sídle zadavatele se vlastně nepřímou vyjádřil i navrhovatel v podaném návrhu i v podaném rozkladu, v němž odkryl organizační strukturu zadavatele. Ze vznesených tvrzení lze dovodit, že zadavatel je členěn na celkem 4 roty, z nichž jsou dvě umístěny v sídle zadavatele v Hlučíně, jedna v Jihlavě a jedna ve Zbirohu, nadto u zadavatele dále existuje i Oddělení přípravy a řízení jednotek.
36. Zadavatel ve svém vyjádření k podanému návrhu k argumentaci navrhovatele uvedl, že pohled navrhovatele je značně zkreslený, neboť nereflektuje nutnost zajištění dostupnosti personálu zadavatele navázaného na obsluhu a zajišťování kontroly, servisu a oprav výcvikové techniky, přičemž pro jejich zajištění je zadavatel personálně i technicky vybaven právě v místě svého sídla. Odůvodňoval tak nutnost navázání místa plnění (Hlučín) na základě existence takových důvodů na jeho straně, které umožní naplnění jeho úkolů jako záchranného útvaru HZS ČR pouze za situace, kdy bude místo plnění navázáno právě na místo jeho sídla.
37. Tomu ostatně odpovídá i vymezení, které zadavatel uvedl v zadávacích podmínkách, kde v čl. 1.4. přílohy č. 1 zadávacích podmínek „Technické podmínky, popis, zajištění a metodika výcvikových kurzů pro řidiče HZS ČR v rámci projektu „Profesionalizace řidičů HZS ČR“ (ve znění

¹ např. internetové stránky zadavatele, přístupné prostřednictvím odkazu <https://www.hzscr.cz/clanek/historie-zachranneho-utvaru-hzs-cr.aspx>

doplnění zadávací dokumentace ze dne 6. 5. 2024) stanovil, že „[h]asičský záchranný sbor ČR vyčlenil pro výcvik řidičů 10 ks techniky, jejíž typ je aktuálně využíván jednotkami požární ochrany na celém území České republiky. Vyčleněná technika a její vybavení je v příslušnosti hospodaření Záchranného útvaru HZS ČR v Hlučíně, kde je rovněž dislokována, vč. odpovídajícího počtu obsluh techniky pro případ nasazení vozidel v rámci operačního řízení, nutného zázemí a servisu.“

38. Zadavatel tak v zadávacím řízení i ve správním řízení předložil konkrétní důvody, proč navázal předmět plnění veřejné zakázky na místo svého sídla, přičemž se jedná a důvody logické, vyplývající z jeho vnitřní organizace a dostupnosti potřebných zdrojů, a to jak lidských, tak i technických. Současně zadavatel upozorňuje na případná negativa při zvolení jiného řešení. Oproti tomu pak stojí argumentace navrhovatele, který namítá, že zadavatel navázáním místa plnění na své sídlo omezil hospodářskou soutěž (což není mezi účastníky sporné), že bylo účelové (k čemuž dále nepřinášel žádnou další argumentaci či důkazy), a že tak mohl a měl rozdělit veřejnou zakázku na části. K tomu ovšem navrhovatel dále nenamítá nic konkrétního ve smyslu toho, jaké by byly pozitivní dopady do sféry hospodářské soutěže či jaké by byly pozitivní dopady do jeho sféry, pokud by zadavatel postupoval jinak. Argumentace navrhovatele tedy zůstává pouze v rovině jednak tvrzení účelovosti postupu zadavatele a jednak tvrzení, že zadavatel mohl a měl rozdělit veřejnou zakázku na části, a je tedy pro zhodnocení reálných dopadů navrhovaného postupu zadavatele naprosto nedostačující. Na tomto místě je třeba připomenout, že je věcí navrhovatele, aby dostatečně konkrétně formuloval své námitky tak, aby mohly být v potřebných podrobnostech Úřadem posouzeny. Není totiž úkolem Úřadu za navrhovatele domýšlet a doplňovat obecně formulované námitky a na jejich základě provádět posouzení či snad dokazování v rámci správního řízení.
39. S ohledem na způsob vznesené námitky navrhovatele a důvody předestřené zadavatelem nelze dospět k jinému závěru než, že navázání místa plnění na sídlo zadavatele je odůvodněno objektivními a odůvodněnými potřebami zadavatele, a tedy, že navrhovatelem namítaná překážka hospodářské soutěži není bezdůvodná.
40. O to více pak tento závěr platí při společném posouzení místa plnění v návaznosti na stanovení dojezdové vzdálenosti, k němuž však bude pojednáno níže.
41. Pokud dále navrhovatel argumentuje tím, že nutnost dostupnosti servisu techniky, jak uvádí zadavatel, by měla souviset s tím, že polygon v Ostravě je zastaralý a nebezpečný, a že tedy bude potřeba pro tento účel výcviková vozidla speciálně upravit, pak není zřejmé z čeho navrhovatel svá tvrzení vyvozuje. Z obsahu odůvodnění zadavatele nutnost takových zásahů nevyplývá, ani nejsou zadavatelem uváděny jako důvod pro navázání veřejné zakázky na sídlo zadavatele. Aniž by tedy bylo nutné blíže zkoumat tvrzení navrhovatele, lze dospět k závěru, že tato nejsou ničím podložena a jeví se být spekulativní. Nadto nesměřují proti skutečným důvodům, kterými zadavatel odůvodňoval nastavení zadávacích podmínek.

K námitkám proti stanovení dojezdové vzdálenosti

42. Navrhovatel podanými námitkami brojí proti požadavku zadavatele, kterým stanovil dojezdovou vzdálenost od místa sídla (Hlučín) na 60 minut. Dle navrhovatele je takový

požadavek diskriminační a zadavatel při tom nebere v potaz další nutné přípravy, které ve svém důsledku znamenají, že takovému požadavku nelze ani teoreticky vyhovět.

43. K námitce navrhovatele je třeba na začátek uvést, že tato je koncipována pouze negativním vymezením, tedy navrhovatel namítá, že zadavatel takto požadavek stanovit nemohl. Byť navrhovatel své námitky v podaném rozkladu k této části pojímá tím způsobem, že zadavatel omezil hospodářskou soutěž, žádným konkrétním způsobem nenamítá, jaké „jiné“ nastavení předmětného požadavku by naopak hospodářskou soutěž mělo více otevřít (když současně v podaném rozkladu se staví do role obránce otevřené hospodářské soutěže). Navrhovateli jistě nic nebránilo v tom, aby ve svých námitkách např. namítal, že by posunutí časové hranice třeba o 10 minut znamenalo rozšíření okruhu potenciálních dodavatelů o několik dalších, či přímo jeho samotného (to pouze pro ilustraci). To však navrhovatel žádným způsobem nenamítal a pouze uváděl, že požadavek zadavatele není dostatečně zdůvodněn a vymezoval se proti „podezřelosti“ vydaného opatření GŘ HZS ČR, kterým byl stanoven požadavek na připravenost výcvikové techniky do 120 minut od vznesení požadavku ze systému NOPIS. Vzhledem k formulaci rozkladových námitek a ostatně i námitek vznesených v zadávacím řízení i ve správním řízení tak může dojít pouze k poměření požadavku zadavatele k tomu, jak byla formulována tato rozkladová námitka. Opět totiž lze poukázat na to, že není úkolem Úřadu, aby za navrhovatele domýšlel, jak jinak a lépe mohl zadavatel nastavit zadávací podmínky pro větší otevření hospodářské soutěže, či snad v tomto směru nad rámec tvrzení navrhovatele prováděl dokazování.
44. K tomu lze odkázat na závěry recentní judikatury Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2024, č. j. 5 As 258/2022 – 61, podle jehož závěrů platí, že zadavatel a Úřad jsou povinni na námitky navrhovatele reagovat s precizností odpovídající míře jejich konkrétnosti. Dále lze z předmětného rozsudku odkázat na část, v níž se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k tomu, jak by navrhovatelé měli konkretizovat své námitky: *„Námitky uplatněné v zadávacím řízení mají sloužit k ochraně práv osoby, která je uplatňuje, ne k obecnému přezkumu zákonnosti zadávacích podmínek. Nejedná se o actio popularis. Právě proto citovaný § 244 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek stanoví, že v případě námitek proti zadávacím podmínkám je stěžovatel povinen uvést, jaká újma mu stanovením dané podmínky vznikla či hrozí. Účelem požadavku na popis újmy v námitkách je zajistit, aby stěžovatel podáním námitek vždy směřoval k ochraně svých zájmů, a nikoliv k abstraktnímu přezkumu zadávacích podmínek.“* Byť se Nejvyšší správní soud konkrétně v této věci zabýval otázkou certifikace členů realizačního týmu, jsou tyto obecné závěry ke konkrétnosti námitek platné zcela obecně pro jakékoliv námitky vznesené navrhovateli (stěžovateli), neboť, jak poznamenal Nejvyšší správní soud, nejde o žádost na zahájení řízení ve veřejném zájmu, která by měla směřovat k obecnému a neomezenému přezkumu zadávacího řízení, nýbrž o řízení, v němž navrhovatelé hájí svůj soukromý zájem na získání veřejné zakázky. Měli by tak být schopni vymezit, jak konkrétně je omezuje nastavení zadávacích podmínek, které rozporují. Optikou zde citovaných závěrů judikátu NSS budou vypořádány i námitky vznesené navrhovatelem v podaném rozkladu.
45. Úřad v napadeném rozhodnutí identifikoval návrhové námitky proti tomuto konkrétnímu požadavku tak, že navrhovatel obecně namítal, že tento požadavek zadavatele je nedůvodný a nepřiměřený. Konkrétně pak uváděl, že požadovaný časový limit připravenosti techniky do 120 minut od vznesení požadavku NOPIS nelze naplnit, neboť zadavatel nebere v potaz

nutnost dalších přípravných úkonů nad rámec samotného přesunu techniky. Současně s tím navrhovatel namítal, že z hlediska požadavku na dojezdovou vzdálenost získají dodavatelé různé časové hodnoty při využití rozdílných mapových aplikací, přičemž však zadavatel musí mít postaveno najisto, zda je předmětná zadávací podmínka splněna.

46. Při posouzení první z námitek Úřad nejprve vyzval zadavatele k doručení dokumentu, na který se zadavatel odkazoval, a to konkrétně opatření „Zapojení cisternových automobilových stříkaček ZÚ HZS ČR v rámci mezinárodní pomoci a při rozsáhlých mimořádných událostech“ vydaného náměstkem generálního ředitele HZS ČR sekce IZS a operačního řízení dne 28. 3. 2024 pod č. j. MV-51832-1/PO-N-2024. Toto opatření zadavatel Úřadu předložil, přičemž z něj vyplynulo, že bylo vydáno dne 28. 3. 2024 a jeho vydáním byl zadavatel požádán k tomu, aby technika přidělená pro účely výcviku řidičů byla dostupná pro nasazení do 120 minut (v sídle zadavatele) od vznesení požadavků ze strany NOPIS.
47. Úřad zejména v bodu 60 napadeného rozhodnutí ve vztahu k opatření GŘ HZS ČR uzavřel, že *„Pro splnění požadavků plynoucích z opatření GŘ HZS ČR, aby předmětná technika byla dostupná pro nasazení v sídle Záchraného útvaru HZS ČR do 120 minut od vznesení požadavku, tak bude nezbytně nutné, aby posádka dislokovaná rovněž v sídle Záchraného útvaru HZS ČR byla schopna v časovém rozmezí 120 minut podniknout cestu k odstavené výcvikové technice a zpět do sídla Záchraného útvaru HZS ČR. Požadavek na dojezdovou vzdálenost místa plnění veřejné zakázky v délce do 60 minut od sídla Záchraného útvaru HZS ČR plynoucí z čl. 4. písm. e) zadávacích podmínek pak v takovém případě nelze považovat za neodůvodněný, a tedy ani za nezákonný. V tomto kontextu pak rovněž nelze zadavateli ničeho vytýkat, pokud vycházel striktně z objektivně stanovených parametrů dle opatření GŘ HZS ČR a ve vztahu k požadovanému limitu pro dostupnost předmětné techniky (v sídle Záchraného útvaru HZS ČR do 120 minut od vznesení požadavku) již nekalkuloval se žádnými vedlejšími činnostmi, které by mohly být toliko výsledkem jeho subjektivního odhadu.“*
48. Navrhovatel v podaném rozkladu nenamítal, že by opatření GŘ HZS ČR nemělo být pro zadavatele závazné či snad že by mohl jednat v rozporu s tímto pokynem. Namítal však, že se zadavatel nemůže zbavit odpovědnosti za nezákonně stanovené zadávací podmínky odkazem na opatření GŘ HZS ČR. K tomu v podaném rozkladu dále posunul způsob vznesení této námítky, když namítal, že vydané opatření nemůže založit objektivní důvod pro omezení hospodářské soutěže. Současně k tomu odkazoval na znění zadávacích podmínek v předcházejícím zadávacím řízení, kde takový požadavek nebyl obsažen. To navrhovatele vede k závěru, že opatření bylo vydáno zcela účelově, a mělo by tak být důvodem ke zvýšené kontrole ze strany Úřadu.
49. K těmto dílčím námitkám lze uvést, že Úřad nikde v napadeném rozhodnutí nedovodil, že by vydané opatření zadavatele mělo zbavovat odpovědnosti za případné nezákonné nastavení zadávacích podmínek. Navrhovatel tedy dovozuje závěry Úřadu, které napadené rozhodnutí neobsahuje. V této části se tedy námitka navrhovatele míjí s obsahem napadeného rozhodnutí, a je proto nedůvodná.
50. Je současně zřejmé, že navrhovatel tento závěr dovozuje částečně z toho, že vydání předmětného pokynu se časově překrývalo se zahájením zadávacího řízení, a dle názoru navrhovatele k tomu nelze učinit jiný závěr než, že šlo o účelový krok. K takovému tvrzení ovšem navrhovatel na jedné straně nepředložil žádný důkaz, ze kterého by bylo možné

účelovost tohoto postupu zjistit, a proto se lze shodnout se závěrem Úřadu, že toto tvrzení navrhovatele zůstává v rovině spekulace.

51. O nezákonnosti předmětného požadavku pak nesvědčí ani skutečnost, že v dřívějším zadávacím řízení zadavatel takový požadavek v zadávacích podmínkách nekoncepoval. Úřad v řízení o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadání veřejné zakázky (jehož účastníky byli účastníci i nyní vedeného řízení), která bezprostředně předcházela nynějšímu zadávacímu řízení, a jejíž zadávací řízení bylo zrušeno rozhodnutím Úřadu ze dne 16. 1. 2024, sp. zn. ÚOHS-S0236/2023/VZ, č. j. ÚOHS-01980/2024/500², posuzoval nastavení zadávacích podmínek s ohledem na možné rozdělení či nerozdělení veřejné zakázky, když zadavatel vymezil předmět plnění na regionálním principu, avšak jako celek, což dle závěrů Úřadu vedlo k bezdůvodnému omezení hospodářské soutěže. I v tomto zadávacím řízení zadavatel stanovil podmínku dojezdové vzdálenosti, to však nikoliv časovým omezením, ale omezením na principu dojezdové vzdálenosti od jednotlivých krajských ředitelství HZS ČR. Základem pro rozhodnutí Úřadu byl závěr, že zadavatel nastavením zadávacích podmínek nutil dodavatele k různým typům spojování, neboť nebyli schopni samostatně zajistit plnění předmětu veřejné zakázky vcelku. To pak vedlo k tomu, že zadavatel obdržel pouze jednu nabídku. Je tak zřejmé, že zadavatel se v minulosti neúspěšně pokoušel zadat veřejnou zakázku na regionálním principu, avšak nezákonným byl shledán požadavek na dodání předmětu veřejné zakázky jako celku. V nyní řešeném zadávacím řízení je však jiná skutková situace, neboť v mezidobí došlo k vydání opatření GŘ HZS ČR, na základě kterého byl zadavatel nucen svou povinnost k časové dostupnosti výcvikové techniky promítnout do zadávacích podmínek na předmět veřejné zakázky.
52. Pokud jde o polemiku navrhovatele ohledně toho, zda opatření vydané GŘ HZS ČR představuje objektivní důvod pro omezení hospodářské soutěže, či nikoliv, je tato polemika bezpředmětná, neboť záleží primárně na tom, zda byla hospodářská soutěž o veřejnou zakázku omezena z dobrých důvodů. Že tomu tak bylo, se navrhovateli v tomto správním řízení vyvrátit nepodařilo.
53. U předmětného požadavku tedy není sporné, že zadavatel omezil hospodářskou soutěž. Jak dále správně uvedl Úřad v napadeném rozhodnutí, konkrétně v jeho bodech 48 a násl., je potřeba u požadavků, které omezují hospodářskou soutěž, posuzovat, zda jde o bezdůvodné překážky. V případě, že jde o překážky, které vycházejí z objektivně zdůvodnitelných potřeb zadavatele, pak je nutné takové překážky posoudit jako důvodné, a tedy souladné se zákonem.
54. Je nutné poukázat na skutečnost, že navrhovatel brojí proti předmětné podmínce zadavatele zejména tím, že zvolený dojezdový čas nejde stihnout. K tomu ovšem nijak nekonkretizuje, proč jej nelze stihnout, případně kolik času by měly (dle jeho zkušenosti, jak tvrdí) zabrat další související úkony jako tankování, osazení výbavou apod. Byť se snaží tvrdit opak, tedy že tento požadavek nelze splnit a že omezuje hospodářskou soutěž, je zřejmé, že argumentace navrhovatele vlastně selhává a svědčí spíše o opaku toho, co tvrdí. Pokud by totiž mělo dojít k onomu „započtení“ nutného času při nutnosti dodržet pokyn k dostupnosti do 120 minut, což zadavatel vyjádřil prostým vyčíslením maximálního dojezdového času do místa plnění na

² rozhodnutí dostupné prostřednictvím odkazu <https://uohs.gov.cz/cs/verejne-zakazky/sbirky-rozhodnuti/detail-19377.html>

60 minut, pak by při započtení všech nutných činností, které vymezuje navrhovatel, bylo nutné čas spíše odečítat. Tedy dojezdový čas by se ještě více zkracoval a požadavek zadavatele by tak musel být např. 50 minut či dokonce 45 minut (byť tento čas navrhovatel nijak nevyčísluje), což by ve svém důsledku znamenalo ještě více omezující požadavek, než jak byl zadavatelem stanoven. Argumentace navrhovatele tedy jde cestou pouhého namítání nesplnitelnosti či nezapočtení všech nutných činností, přičemž však sám v podaném rozkladu připouští, že existuje minimálně jeden dodavatel, který všechny požadavky zadavatele může splnit, a to polygon v Ostravě. To znamená, že namítaná nesplnitelnost ze strany navrhovatele není důvodnou námitkou, neboť zjevně existuje dodavatel, který takový požadavek naplnit může, současně pak námitky ve vztahu k nesprávnému vypočtení dojezdového času ze strany zadavatele by při vyhovění námitkám navrhovatele vedly ještě k většímu omezení, protože by nutný dojezdový čas zkrátily. Z toho důvodu tedy nelze tyto námitky navrhovatele považovat za důvodné v tom směru, že by svědčily o nezákonnosti nastavení zadávacích podmínek.

55. Byť se navrhovatel v podaném rozkladu vymezoval vůči způsobu posouzení jeho námitky ve vztahu k nutným činnostem souvisejícím s přípravou techniky s tím, že tyto měly být označeny za spekulativní, je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že Úřad se o jím uvedených tvrzeních jako spekulativních nijak nevyjadřoval. Námitka proto v prvé řadě nemíří proti napadenému rozhodnutí, ovšem současně nemíří ani proti obsahu rozhodnutí o námitkách zadavatele, neboť ani tam se zadavatel nevyjadřoval k této námitce, a současně nemíří ani proti vyjádření zadavatele k podanému návrhu, kde se sice zadavatel k námitkám navrhovatele vyjadřoval (konkrétně v bodu 8), ovšem z jeho obsahu nelze nikterak dovodit, že by zadavatel námitky a úvahy navrhovatele označoval za spekulativní. Výslovně k tomu zadavatel uvedl toto: *„(...) zde zadavatel nepočítá s nutnými vedlejšími činnostmi, mj. s výstupem a nástupem do vozidel, kontrolami a přípravami vozidla včetně natankování paliva, zadavatel takto označované vedlejší činnosti považuje za časově nenáročné, především proto, že kontroly stavu výcvikové techniky budou probíhat v každý výcvikový den a tato bude průběžně dotankována tak, aby vždy disponovala dostatkem pohonných hmot, tedy časovou náročnost těchto vedlejších činností má zadavatel za marginální. Jeho snahou bylo vyhovět opatření generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, současně nad míru nezbytnou plynoucí z tohoto opatření již neklást další či užší podmínky na uchazeče veřejné zakázky. Zadavatel pochopitelně mohl učinit odhad, že vedlejší činnosti zaberou určitý čas a o tento ponížít limit dojezdového času, nicméně v tomto případě by se jednalo pouze o subjektivní odhad zadavatele, který by mohl být napadán, že je buďto příliš vysoký či příliš nízký, a tedy neopodstatněně deformuje hospodářskou soutěž.“* Je tak zřejmé, že zadavatel považoval tyto související činnosti s ohledem na časovou náročnost za marginální, přičemž vycházel pouze, jak sám uvedl, z objektivně stanovených parametrů, které vyplývaly z opatření GŘ HZS ČR. Současně k tomu zadavatel uvedl, že byl veden snahou nedoplňovat zadávací podmínky dalšími omezeními, která by mohla vést k úvahám o nadměrném a bezdůvodném omezování hospodářské soutěže. K závěru, že by právě započtením nějakého blíže neurčitelného množství času skutečně došlo ke stanovení dalších omezujících podmínek, resp. ke zpřísnění již nyní řešené podmínky, lze skutečně logicky dojít. Pokud pak Úřad v bodu 60 napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že v kontextu vydaného opatření GŘ HZS ČR nelze zadavateli vyčítat, že stanovil požadavek na dojezdovou vzdálenost do místa plnění na 60 minut, a tedy vycházel striktně z objektivně stanovených parametrů, pak se jedná o závěr správný.

56. Současně je k tomu potřebné doplnit, že dostupnost výcvikové techniky do 120 minut nesměřuje vůči potenciálním dodavatelům (vůči nim působí pouze přeneseně prostřednictvím požadavku zadávací dokumentace), nýbrž vůči zadavateli samotnému. Je tedy rizikem zadavatele, jestli naplní tento časový limit, a tato povinnost tak jde proto zcela k jeho tíži. Lze tak uzavřít, že tato povinnost stanovená zadavateli se nijak nedotýká navrhovatele, ani jiných soutěžitelů, a nejde tedy k tíži dodavatelů. Jakkoliv lze pochopit námitky navrhovatele, který podmínku stanovenou zadavateli převádí do zadávacích podmínek, nelze požadavek stanovený opatřením GŘ HZS ČR považovat za zadávací podmínku působící na dodavatele, ale pouze jako podklad zdůvodnění zadavatele při stanovení sporné zadávací podmínky. Není tedy na navrhovateli, aby jakkoliv polemizoval s hodnotou 120 minut, která je zadavateli stanovena opatřením, který ji následně promítl do odůvodnění stanovené zadávací podmínky.
57. Na tomto místě je také vhodné si položit otázku, zda by požadavek zadavatele (ve světle námitek navrhovatele) obstál i v případě, že by neexistovalo opatření GŘ. Lze totiž dospět k závěru, že by obstál, neboť navrhovatel proti logickému zdůvodnění zadavatele nestaví žádnou protiargumentaci, z níž by bylo možné uvažovat o jiném nastavení zadávacích podmínek.
58. Nelze současně přisvědčit ani námitkám navrhovatele, že by Úřad pouze převzal tvrzení zadavatele, které nepodrobil žádnému přezkoumání, když z obsahu napadeného rozhodnutí naopak vyplývá, že Úřad posoudil zjištěný skutkový stav (který ostatně doplnil o zadavatelem odkazované opatření GŘ HZS ČR) a tento skutkový stav přezkoumal ve vztahu ke všem námitkám vznesených navrhovatelem. Naopak z podaných námitek ani rozkladu není možné dovodit, jaký výsledek by vlastně měl být ve prospěch samotného navrhovatele. K předmětnému požadavku zadavatele by totiž přezkoumání stanoveného dojezdového času dávalo smysl pouze z pohledu určení, zda by např. mírné prodloužení dojezdové vzdálenosti rozšířilo okruh dodavatelů. To však není tento případ, když navrhovatel žádný takový polygon neoznačuje a z průzkumu, který učinil Úřad, vyplynulo, že polygony, které jsou v blízkém okolí, nejsou připraveny na poskytování služeb výcviku tohoto typu vozidel. Tudiž, pokud je legitimní, aby zadavatel měl omezenou vzdálenost polygonu od sídla, kde jsou vozidla pro výcvik dislokována, neboť s ohledem na jeho úkoly musí být připraven k nasazení i s těmito vozidly, pak další zkoumání případného odůvodnění konkrétního času bez konkrétnějších důkazů, prokazujících možné rozšíření soutěže o zakázku, nemá smysl.

K námitce nezákonného požadavku na kyvnou desku

59. Navrhovatel v podaném rozkladu namítal, že Úřad nesprávně posoudil zákonnost požadavku zadavatele na tzv. kyvnou desku. Svoji argumentaci staví na tom, že zadavatel porušil zásadu podpory inovací a nepřipustil jiný způsob nácvičku smyku, který by dle jeho názoru naplnil potřebu zadavatele minimálně stejně, ne-li lépe.
60. Úřad se touto námitkou navrhovatele zabýval v napadeném rozhodnutí, konkrétně v jeho bodech 66 a násl. Po posouzení tvrzení zadavatele i navrhovatele a zhodnocení informací, které získal provedením vlastního šetření, uzavřel, že nelze dovodit, že by požadavek zadavatele dle bodu 2.4. písm. c) technických podmínek (na tzv. smykovou desku) sám o sobě mohl zajistit některému relevantnímu dodavateli konkurenční výhodu, resp. že změna

předmětné zadávací podmínky dle požadavku navrhovatele by nemohla nikterak rozšířit hospodářskou soutěž. To ovšem již v souvislosti s provedeným posouzením zákonnosti požadavku zadavatele na stanovení dojezdového času do místa sídla dodavatele. K tvrzenému porušení zásady inovací Úřad uvedl, že navrhovatel nijak neprokázal své tvrzení o tom, že jím uvažovaná varianta kluzného kopce je modernější (inovativnější) variantou, resp. že tzv. kyvná deska představuje již zastaralou technologii, přičemž současně nelze dospět ani k závěru, že navrhovatelem předložené „výhody“ či technická specifika, kterými má disponovat nácvik smyku na tzv. kluzném kopci, nejsou přítomny i při nácviku na kluzné desce.

61. K námitkám navrhovatele je třeba nejprve upřesnit, že není zásadně úkolem Úřadu, aby zadavateli diktoval, jaké má mít potřeby a jakým způsobem je má naplnit. To je zcela na uvážení zadavatele. Nelze tedy nezákonnost postupu zadavatele spatřovat v tom, že ačkoliv se na trhu může nabízet i jiné řešení (třeba i modernější či lepší), poptává takové plnění, které dle jeho přesvědčení pouze „dostačuje“ jeho potřebám. K tomu lze odkázat i na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2023, č. j. 31 Af 40/2022-136, v němž uvedený soud mimo jiné uzavřel: *„Přes potřebu ‚důslednější‘ aplikace zásad dle § 6 odst. 4 ZZVZ, nevyplývá ze zákona konkrétní povinnost, kterou by měl zadavatel nedodržet. Stále je na místě posuzovat toliko otázku, zda s ohledem na konkrétní okolnosti případu jsou zadávací podmínky stanoveny v souladu s touto zásadou, nikoliv hledat nevhodnější opatření, které by měl zadavatel přijmout.“* Ačkoliv se posouzení v tamním případě vztahovalo k posouzení aplikace § 6 odst. 4 ve vztahu k zásadě environmentálně odpovědného zadávání, je obecně použitelné i na nynější případ, a dokonce i na další případy výkladu povinností zadavatelů dle zásad zákona stanovených právě v § 6 odst. 4 zákona. Tuto zásadu je třeba vykládat tak, že zadavatelům není stanoveno či zapovězeno žádné konkrétní nastavení zadávacích podmínek, pouze to, že mají tyto zásady zohlednit. Jinými slovy nelze zadavateli uložit, aby zvolil nějaké „lepší“ řešení, ale pouze aby posoudil, zda takové řešení případně existuje a zda takové řešení naplní jeho potřeby a zda je s ohledem na své možnosti (i finanční) může použít. Pokud se rozhodne, že nikoliv, nelze takový postup považovat za nezákonný. V tomto směru tedy námitka navrhovatele, že zadavatel byl povinen k jinému nastavení zadávacích podmínek s ohledem na zásadu inovací stanovenou v § 6 odst. 4 zákona, není důvodná.
62. K tomu však je třeba uvést, že navrhovateli se současně nepodařilo ani tvrdit ani prokázat, že by jím uváděné řešení tzv. kluzným kopcem bylo řešením srovnatelným či snad lepším, a že by jej tedy zadavatel měl připustit, alespoň jako variantní řešení.
63. Zadavatel svůj požadavek na tzv. kyvnou či smykovou desku odůvodňoval tím, že toto technické vybavení má v rámci simulace smyku výcvikové techniky zajistit prvek nahodilosti tak, aby se chování výcvikové techniky stalo pro jejího řidiče nanejvýš nepředvídatelným, a tento tak byl cvičen v reakci a zvládnání nepředvídatelného chování jím řízené techniky. Ve vztahu k tzv. kopci s kluznou plochou (jenž zmiňuje navrhovatel ve svých námitkách) pak zadavatel uvedl, že toto zařízení postrádá prvek nahodilosti, jelikož řidič výcvikové techniky může při průjezdu levotočivé či pravotočivé zatáčky předpokládat, na kterou stranu ke smyku výcvikové techniky dojde.
64. Navrhovatel v podaném rozkladu namítá, že zadavatel rozšířil své odůvodnění oproti obsahu rozhodnutí o námitkách o důvody spočívající v situacích vzniku smyku při průjezdu zatáčkou,

kteřá měla být dle jeho přesvědčení tzv. „vítěznou“ argumentací, ke které se přiklonil Úřad. K tomu navrhovatel brojí proti uplatnění principu koncentrace řízení v jeho neprospěch.

65. Po přezkoumání této rozkladové námitky lze souhlasit s tím, že takto konkrétně (ve vztahu k možným situacím při průjezdu křižovatky) zadavatel neargumentoval již v rozhodnutí o námitkách, nicméně je třeba uvést, že ani námitky navrhovatele nebyly koncipovány určitě a konkrétně. Až v podaném návrhu navrhovatel vyvracel argumentaci zadavatele z rozhodnutí o námitkách, kdy tvrdil, že k takové situaci v reálném provozu nemůže dojít. Zadavatel tedy reagoval svým vyjádřením na toto tvrzení navrhovatele. Nejedná se tak o nová tvrzení, ale pouze upřesnění a konkretizaci vlivem toho, že i navrhovatel sám více konkretizoval své námitky v podaném návrhu. Nelze tedy uvažovat o prolomení zásady koncentrace řízení ve prospěch zadavatele, jak tvrdí navrhovatel. Současně pak námitka směřující k důvodům pro zrušení rozhodnutí zadavatele o námitkách není důvodná.
66. K námitce navrhovatele je dále třeba uvést, že zásadním důvodem pro odmítnutí námitek navrhovatele nebylo to, co nyní navrhovatel namítá, nýbrž skutečnost, že s ohledem na ostatní zadávací podmínky, které Úřad zhodnotil jako zákonné, by připuštění variantní možnosti nevedlo k rozšíření okruhu potenciálních dodavatelů, resp. že požadavek zadavatele bezdůvodně nezvýhodnil jednoho konkrétního dodavatele na úkor jiných, kteří by disponovali stejným či variantním zařízením k vyvolání smyku, neboť prokazatelně takoví dodavatelé neexistují. To vyplývá zejména z bodu 71 napadeného rozhodnutí, přičemž Úřad k této otázce provedl šetření nad rámec námitek navrhovatele ke zjištění stavu na relevantním trhu. Takovému závěru ovšem není co vytknout, neboť se opírá o dostatečně zjištěné skutkové okolnosti.
67. Pokud tedy navrhovatel namítal, že zadavatel pochybil, pokud požadoval, aby dodavatel disponoval tzv. kyvnou deskou pro nácvik smyku, přičemž k tomu zadavatel po celou dobu zadávacího řízení a následně ve správním řízení vznášel logickou a ucelenou argumentaci, pak bylo na navrhovateli, aby přinesl konkrétní důkazy o tom, že důvody zadavatele neobstojí. Navrhovatel však proti důvodům zadavatele postavil svoji protiargumentaci, z níž vyplývá, že by nácvik na tzv. kluzném kopci mohl potřeby zadavatele (vyjádřené prostřednictvím zadávacích podmínek) naplnit minimálně stejně. Proti tomu dále zadavatel ve svém vyjádření, v němž reagoval na tvrzení navrhovatele (a to nikoliv v rozporu se zásadou koncentrace řízení), vyvracel tvrzení navrhovatele, avšak na toto navrhovatel reagoval v zásadě pouze protichůdnými tvrzeními. Byť navrhovatel namítá, že by požadavky zadavatele tzv. kluzný kopec naplnil lépe, neznamená to samo o sobě, že důvody uváděné zadavatelem nevyplývají z jeho objektivních potřeb. To je koneckonců to, co měl navrhovatel namítat, ale nenamítal. Úkolem Úřadu tak není posuzovat, zda něco naplní požadavky zadavatele lépe či hůře, ale to, zda odůvodnění takových potřeb plyne z oprávněných potřeb zadavatele. Pokud se tedy v rámci vypořádání této námitky Úřad přiklonil k tomu, že zadavatel svými tvrzeními dostatečně odůvodnil své objektivní potřeby a argumentace navrhovatele směřovala k tvrzení o existenci dalšího srovnatelného řešení, které zadavatel nepřipustil, pak tím nedošlo ke zpochybnění existence oprávněných a odůvodnitelných potřeb zadavatele, a proto posouzení provedené Úřadem není v rozporu se zákonem ani správním řádem. Nadto lze závěry Úřadu uvedené v bodech 66 a násl. napadeného rozhodnutí považovat za správné, a proto nebylo v rámci tohoto rozhodnutí nutné se jimi dále jednotlivě zabývat. Současně je na místě zopakovat, že z šetření provedeného Úřadem vyplynulo, že okolní polygony nejsou schopny

umožnit výcvik na předmětné technice (kluzném kopci), tudíž ani odstranění tohoto požadavku by v situaci, kdy obstál požadavek na dojezdový čas, nic nezměnilo na okruhu potenciálních dodavatelů.

K námitkám nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

68. Navrhovatel v podaném rozkladu u jednotlivých námitek vznášel i námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
69. Po přezkoumání obsahu návrhu, podaného rozkladu i napadeného rozhodnutí však nelze tyto námitky (jakkoliv obecně vznesené) považovat za důvodné. Z obsahu jednotlivých námitek se podává, že navrhovatel konkrétně brojí proti závěrům vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, přičemž je zřejmé, že těmto závěrům zcela porozuměl. Rozkladové námitky tak vyjadřují konkrétní nesouhlas, případně představují opakování námitek, které byly obsaženy již v podaném návrhu. Vyslovení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí představuje krajní řešení za situace, kdy z napadeného rozhodnutí nijak nevyplývá, jak vlastně příslušný orgán rozhodl či jaké skutkové okolnosti daného případu vzal v úvahu či jak se vypořádal s tvrzeními účastníků. Žádnou z takto zásadních vad ovšem napadené rozhodnutí netrpí a ze samotného obsahu podaného rozkladu vyplývá, že navrhovateli bylo umožněno formulovat své námitky proti všem důvodům vydaného rozhodnutí, čehož ostatně také využil.

K námitce nezadání předmětu plnění v JŘBU

70. Navrhovatel v podaném rozkladu dále namítal, že zadavatel zahájil otevřené řízení zcela formálně, resp. že za situace, kdy věděl, že existuje pouze jediný dodavatel, měl postupovat v rámci JŘBU, které je takovým situacím zákonem vyhrazeno.
71. K této námitce navrhovatele je nutné uvést, že se navrhovatel mýlí. Přípuštění takového výkladu by vedlo k situaci, že by zadavatel nemohl zvolit otevřené řízení v případech, kdy okolnosti svědčí o tom, že neproběhne dostatečná hospodářská soutěž. Zákon je však koncipován tím způsobem, že zadávání v JŘBU představuje toliko oprávnění zadavatelů využít tento typ zadávacího řízení za předpokladu, že k tomu jsou splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Zákon však neukládá povinnost, aby zadavatel v určité situaci takto postupoval. Naopak je postaven na premise, že bez ohledu na limity či situaci na relevantním trhu může zadavatel použít vždy otevřené řízení, a to pro jakýkoliv předmět veřejné. Jde tak o řízení, které představuje na jedné straně nejotevřenější typ zadávacího řízení směrem k hospodářské soutěži o veřejné zakázky a na straně druhé současně klade nejvyšší požadavky na zadavatele. Nelze proto nijak dovodit, že by zadavatel byl povinen předmět plnění této veřejné zakázky (případně jakékoliv jiné) zadávat pouze v jednacím řízení bez uveřejnění. Ani tato námitka navrhovatele tedy není důvodná. Kromě toho je třeba uvést, že navrhovatel směřuje splnění požadavků jedním polygonem a jedním dodavatelem. Zadavatel nemohl předem vědět, zda jiný dodavatel neuzavře smlouvu s polygonem Ostrava a nenabídne lepší podmínky než polygon sám. Jakkoliv se to jeví nepravděpodobné, není to vyloučeno, a i tím je otevřen prostor pro volbu otevřeného zadávacího řízení.
72. Nadto se ze způsobu, jakým navrhovatel koncipuje svou námitku, jeví, že by snad očekával, že se mu dostane odpovědi na to, zda by v případě, že by zadavatel zadával tuto veřejnou zakázku v JŘBU, splnil zákonné podmínky. K takovému posouzení však v rámci tohoto řízení nedojde,

neboť by bylo založeno na spekulativních závěrech o jiných skutkových okolnostech daného případu, které však nenastaly.

Shrnutí

73. Z obsahu podaného rozkladu vyplývá, že zadavatel rozporoval správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí však nebylo shledáno, že by námitky zadavatele byly důvodné, a že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné.

Závěr

74. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a se správními předpisy, je třeba konstatovat, že nenastaly podmínky pro zrušení ani pro změnu napadeného rozhodnutí, a proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. Agentura POZITIF s. r. o., se sídlem Do Čertous 2622/14, 193 00 Praha
2. Česká republika - Záchraný útvar Hasičského záchranného sboru České republiky, se sídlem Opavská 771/29, 748 01 Hlučín,

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy

